

Yarın 6 ay bitecek araftan ayrılıp, özgürlüğe kaçalı.

Hayatım hep *işaretleri* aramakla geçti. Hiçbir şeye derin bir arzu duymadım, belki 20 senedir. Öncesinde bilgisayar oyunu oynamayı ve program yapmayı belki bu kategoride sayabilirdim ama onları da yeterince tattığım için olacak, artık öyle derin bir *arzu* yok.

Hayatın geneline şamil bir *bağlantısızlık* hali. Kızım ile oynarken, çok mutlu oluyorum, arada gelir öper, *babiş, seni çok seviyorum* diyerek. Benim (daha doğrusu annemin) evinde kaldıkları akşamlar, bu evin ne kadar güzel olduğunu anlatır, bana yağ mı çekiyor, gerçek duygularını mı anlatıyor, bilmem ama genel olarak hayatımızdan memnunuzdur. Sonra annelerine bırakacağım saatte *gitmesek, burada kalsak* diye ağlaşırlar. Sanırsın ki annelerini terketmeye hazırlanıyorlar. Sonra?

Çok defa bu durumda, *gidelim de annenizden izin alalım, izin verirse geri döneriz* diye evden çıkıyoruz. Bir iki defa gerçekten izin alıp geri döndüğümüz de oldu ama genelde annelerini görünce tüm bu tiyatroya biter, kızım bana *baybay* bile demeden annesine gider. Orada da beni çok özlediklerini sanmıyorum, ben aramadığım sürece, beni aramazlar. Zaten okul günleri her sabah ve akşam okullarına bırakıp/aldığım için görüşürüz ama arabadan inip, annelerinin evine gittiklerinden sonra akıllarına geldiğimi sanmam.

Bu bana hayata karşı nasıl olunması gerektiğini anlattı az çok. Yaşadığın andan zevk almanın, yaşadıklarına bağımlı olmaktan geçmediğini öğretti. Çocuklar için muhtemelen az da olsa psikolojik hasar bırakan bir süreçten geçiyoruz, en sevmediğim işlerden biri olan araba kullanmayı şehir içinde günde 100 km'ye çıkarıp, onlara servis şoförlüğü yaparak hasarı azaltmaya çalışsam da tamamen düzeltebileceğimi sanmıyorum. Bununla beraber onların *iki evli* duruma apaptasyonlarının bizlerden daha kolay olduğunu gördüm, kafalarında büyüklerin önyargıları ve bağımlılıkları yok.

Belki *mutluluğun sırrı* babasının cenazesinde oyun oynayan çocukta gizlidir. *Göklerin melekutuna erişmek için çocuklar gibi olunuz* diyen Mesih İsa, belki de buna benzer bir şey söylüyordu. Buddha'nın *dukkha* dediği bağımlılık, belki de hayatın kendisinden çok, onun getirdikleri ve götürdüklerine bitmeyen bir bağılıktan kaynaklanıyor. Belki *fena* dedikleri, bu bağların hepsinin kesilmesi demek.